

Sygn. akt V KO 15/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

w sprawie z wniosku **D. R.**

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego w (...) z dnia 9 września 2005 r., sygn. akt II AKa (...)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 24 maja 2016 r.,

zażalenia skazanego D. R. na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego

Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2016 r., V KO 15/16 o odmowie

przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący V Wydziału Karnego Izby Karnej Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia wniosku skazanego D. R. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 września 2005 r., sygn. akt II AKa (...), albowiem D. R. wezwany do usunięcia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania złożonego bez zachowania wymogu jego sporządzenia i podpisania przez obrońcę (art. 545 § 2 k.p.k.), nie usunął tego braku w wyznaczonym terminie.

Na powyższe zarządzenie złożył zażalenie D. R., wnosząc o jego uchylenie i ponowne rozpoznanie sprawy, twierdząc m. in., że dotychczasowy obrońca nie wykazał należytego zainteresowania jego sprawą. Nadto wskazał, że w

postępowaniu jurysdykcyjnym dopuszczono się wobec jego osoby szeregu uchybień. W związku z tym domagał się wyznaczenia kolejnego obrońcy, aby zajął się jego sprawą zgodnie z etyką zawodową.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Z analizy akt sprawy wynika, że D. R. w dniu 14 grudnia 2015 r. skierował do sądu wnioski o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 września 2005 r., sygn. akt II AKa (...) zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 września 2004 r., sygn. akt III K (...). Zarządzeniem z dnia 28 stycznia 2016 r. wyznaczono skazanemu obrońcę z urzędu w osobie adw. P. P. w celu zbadania przez niego podstaw wznowienia postępowania (k. 6). W dniu 2 marca 2016 r. obrońca złożył wydaną w trybie art. 84 § 3 k.p.k. opinię prawną o braku podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania, należycie uzasadniając swoje stanowisko (k. 15).

W związku z tym zarządzeniem z 4 marca 2016 r. wezwano skazanego do usunięcia braków formalnych wniosku o wznowienie postępowania poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez obrońcę z wyboru. Jednocześnie, poinformowano skazanego, że wyznaczony z urzędu obrońca nie znalazł podstaw do sporządzenia wniosku. Pomimo wyznaczonego terminu, skazany braków nie uzupełnił, efektem czego było wydanie zaskarżonego zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku.

Okoliczności powyższe jednoznacznie wskazują, że w sprawie niniejszej został zrealizowany wymóg rzetelnego procesu. Wyznaczony przez sąd do działania z urzędu adwokat zajmując stanowisko w przedmiocie ewentualnych podstaw wznowieniowych, bądź stwierdzając ich brak, ma pozycję autonomiczną i nie musi wyrażać w tym zakresie poglądów zbieżnych z reprezentowaną przez niego stroną, zaś sąd w takiej sytuacji nie jest obowiązany wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu. (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1711; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 92/08, R-OSNKW z 2008 r., poz. 1872,). Nie można też odmówić słuszności decyzji Przewodniczącego Wydziału V Karnego Izby Karnej Sądu Najwyższego,

który wezwał wnioskodawcę w trybie art. 120 § 1 k.p.k. do usunięcia w terminie 7 dni braku formalnego pisma w przedmiocie wznowienia postępowania, poprzez złożenie wniosku o wznowienie sporządzonego i podpisanego przez obrońcę z wyboru (k. 17), skoro wniosek o wznowienie postępowania sporządzony z naruszeniem przymusu adwokacko - radcowskiego jest prawnie bezskuteczny.

Uwzględniając powyższe okoliczności trzeba uznać, że twierdzenie skazanego, jakoby wyznaczony obrońca z urzędu nierzetelnie ocenił jego sytuację faktyczną i prawną, jest gołosłowne. Już z samego zażalenia skazanego wynika, iż dotychczasowy obrońca utrzymywał z nim kontakt korespondencyjny, przedstawiając argumenty odnoszące się do podstaw wznowieniowych (k.35).

W konsekwencji podniesione w zażaleniu zarzuty nie mogły doprowadzić do uchylenia zaskarżonego zarządzenia, skoro D. R. nie usunął w wyznaczonym terminie wskazanego wyżej braku formalnego pisma.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy zaskarżone zarządzenie utrzymał w mocy.